

liliana widocks
jocuri de înger

liliana widocks

j o c u r i
d e î n g e r i

Editura MUȘATINII
Suceava, 2018

**Proiect editorial realizat cu sprijinul
CONSILIULUI JUDEȚEAN SUCEAVA**
Președinte: *Gheorghe FLUTUR*

Centrul Cultural „Bucovina” Suceava

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WIDOCKS, LILIANA

Jocuri de îngeri / Liliana Widocks. - Suceava: Editura Mușatinii, 2018

ISBN

821.135.1

Editura „Mușatinii”

Suceava, str. Tipografiei nr. 1,

Tel. 0230 523640, 0757 076885 (I.D.)

Director general: *Gheorghe DAVID*

tipar:

Grup Mușatinii

tipografie · editură · producție publicitară

SUCEAVA, tel.: 0230 523640

Poezia Lilianeii Widocks sau a doua împlânzire a cuvintelor

Liliana Widocks, „o chemare de desene rupestre / de pe pereții inimii” (*Tristețile*), descifrează, „în umbra timpului” (*Criză de pământ*), o verticalitate ciudată a cuvintelor, a zicerilor care caută și descoperă semnificații noi, durând o arhitectură existențială cosmică, în ciuda pigmentării cu „stranii picături de singurătate” (*Neștiutele*). Poezia ei „împlânzește pentru a doua oară cuvintele” (*A fost Cuvântul*), pentru a le reînsufleți într-un protest oarecum stănescian (ca trăire), dar retrăit prin bine premeditate desprinderi și din inefabil, și din realitatea care „ascunde ochii sufletului sub șevalete de păun” (*Drumeț*), „pentru ca realitatea / să nu eternizeze în ridicol, / din lipsă de haz” (*Eschivă*).

Numărându-se, prin nemiloasă asumare, printre „priebegii timpului”, care îi „bat la porți”, pentru a-i reaminti că „nemuririi” îi este „datoare chiria pe-o secundă” (*Intermezzo*), Liliana Widocks se modelează lăuntric prin trăire lirică și „**își nenumără bătăile inimii**, / una în fața celeilalte, / una în spatele celeilalte” (*Tempora... tandem...*), întrezărind sau conturând căi, soluții, rațiuni sau doar fantasmе care să consolideze puterea de a fi, de a duce pe suflet și alceva decât propriul trup, trupurile ființelor umane fiind, în fond, „îngerii incerți / ai închisorilor prin care durerea se petrece” (*Lipsă de mânie*), mereu și mereu înșfăcate de vârtejul cosmic al unor „credințe moarte și aparențe vii” și devenind, ca spațiu existențial, doar „o lume-n care doar orgoliul se perindă” (*Părerii de marmeladă, fără pâine și unt*).

O foame de lumină, o disperare de lumină, o „iernivoră” de lumină domină spațiul liric al Lilianeii Widocks, frământându-l, fluidizându-l, risipindu-l în picuri și adunându-l în uriașă curgere, în frunză pe apă și în frunză pe cer, în inflorescențe care-i bat la fereastră, durându-i lăcașul și transparențele adăpării „din cazna celor fără de-amintiri” (*Cai pe tâmpile adormiți*). O derută de lumină impune „delimitarea vieții de / cadențatul timp, / cât El stă tolănit / pe ani-lumină” (*Iernivore*), într-un univers „**întors pe dos de nepăsări dumnezeiești**” (Încurcături), chiar și atunci când impulsul liric renunță „benevol / la dreptul meu de-a-mprumuta lumină, / pentru visele-mi născute oarbe” (*Cazier*), în supliciu și ispășirea vieții, care, în fond, nu este decât „un împrumut al secundelor din eternitate” (*Umbre de gânduri pe Nil*).

Se poate descoperi în poezia Lilianeii Widocks un mai presus de cuvinte, deci o desfășurare de parabole (mai mult, mult mai mult decât metafore), care, aidoma curcubeului, se stâlpește undeva, întotdeauna pe două repere – de unde și iluzia iubirii, de unde și revolta discretă împotriva lumii urbane, care o ține înlănțuită, stabilindu-i și libertăți îngrădite, „gropi a neputință, gropi zădărnice” (*Criză de pământ*), în care o „chinuie gastrita libertății, / dreptul de-a flămânzi și de-a iubi din nou” (*Lipsă de mânie*). Iar evadările necesare din datul existențial istoricizat se săvârșesc prin cuvânt, deși, în acest spațiu al vremelniciei, „cuvântul e ușor beteag” (*Apocalipsă*) și „doar pământul aude / lacrimi, dictând în întuneric secunde” (*Păcatul soarelui*). Tocmai de aceea, în neprecizat și fără vreo trimitere la el, stă străvezimea chipului filosofului sau, mai curând, șuvoaiele înșiruite absolut surprinzător ale cârților de înțelepciune, din care sufletele și nicidecum oamenii își adună cele necesare durării de fâgașuri spre speranță sau spre scepticism.

Poezia Lilianeii Widocks înseamnă un astfel de fâgaș, merit iluminării speranței, „care să se-mbătoșeze de fericire / doar pentru câțiva pași de vals” (*Anunț de matrimoniu*) sau pentru totdeauna (I. D.).

Criză de pământ

Ploaia ocolește strigătul de ființă,
în întuneric își caută gropile fără sămânță,
gropile mute, așteptând zadarnic copac,
în care doar aerul frământă cer ca pe cozonac,
gropi a neputință, gropi zădărnicate,
unde numai lacrimi ajung, surghiunite
din preamultul norilor, din emoții de zeu,
ele și-au ratat propriul Dumnezeu,
gropi în umbra timpului, gropi fără erou,
un abis în moarte, cuvânt rupt de ecou,
gropile uitate, cu guri pline de apă,
blestemând noroiul și lașitatea de sapă.
Îmbrățișez gropile, verdict definitiv
de singurătate până jos, la tiv.

Umbre de gânduri pe Nil

Pe vârfurile degetelor îmi crescuseră niște piramide,
din cârpe, îmbibate cu Nil, răzbăteau incantații morbide,
Ra întindea lumina pe valea din palmă,
ordonând arheologilor, ce săpau pe sub piele, în tăcerea calmă,
capul lui Osiris, seva timpului ațipit,
întoarcerea triumfală a faraonilor în Egipt,
nu pentru a încălca legile firii deșarte,
ci doar un împrumut al secundelor din eternitate.
Se clătinau piramidele în nisip, înghițite în pumn,
blestemele sarcofagelor zgâriau pe palmă un drum,
din otrava lichidă, agățându-se de cuvânt,
Isis mi-a născut, în sânge, și rai, și pământ.

Asceză

Pe sub piele îmi bat milioane de ceasuri,
îmi predică raiul ploi de pene și glasuri,
întunericul îmi cere certificat de botez,
nu-mi pasă de noime, azi mă-nsingurez.

Pe frunți, în agora, gânduri cearcă cuvinte,
un vierme îmi sapă dup-aduceri aminte,
vând la târg iubirea și nu mă tocmesc,
azi am poftă de suflet, plec din omenesc.

Unde voi nu-i soare, nici murmur de cer,
numai umiliința de a-mi fi temnicer,
acolo mi-s gheață și flamă-n pereche,
tras de somn infinitul mi-adoarme-n ureche.

Bătăi la ușă

Știi tu unde se duce sângele
când îl dă inima pe ușă afară,
la ce alte uși bate, promițând iubire
ieftină, știi cui o să-i ceară
amintiri și tandrețe, scrânciob pentru copii?
Tu nu știi de păcatul pulsului rubicond,
jurămintele-ncălcate, terne și evazive,
doar alinți lamentări de bătrân vagabond,
care, obosit, se întoarce să doarmă acasă,
uneori trage după el vâlvătai,
reproșuri, arțag, peste care vechea dorință se lasă,
perpetuul iad, calvarul rostului cu năbădăi.
Știi tu câtă grijă port inimii,
când dă sângele pe ușă afară,
când amenință cu o viață de pustnică
și pe nemernic că o să-l doară?

Copilării

Cumpără-mi vată pe băț,
din aceea care ți se lipește de față,
lasă-mi pe buze, din zahăr, răsfăț,
să fiu dulce la cafeaua de dimineață!
Cumpără-mi bulgărași de fericire,
ca cei ce astâmpără pofta copilului din cer,
dă-mă jos din carusel la prima oprire
și hai să îngropăm gustul lor în mister!

De-ale nopții

S-au domolit, de ieri, amintirile,
parcă nu mai mușcă, voluptuos, din regret,
pe nopți se-așează, cumiți, strălucirile
dinților de lumină, visele-și strâng dorințele-n buchet.
Pe altarului somnului tremură suflu de candelă,
îmi șterg ochii cu un colț de tăcere,
foste lacrimi se întorc din deznădejdi de pubele,
au crezut în zadarnic, azi adorm pe-un surâs, fără durere.

E frig și-n cartea de istorie

Pe sub croncănitul ciorilor
numai vrabia geru-l bocește,
tăcerea împăcării apelor mărilor
îmbătrânește vinul, cu gust de pește.
Coroane de flori aburcă pe geamuri,
se-așteaptă durerile iernii să cearnă,
copacii-și întind sub moarte din ramuri,
giulgiul de ceață pe la tiv se destramă.
Dumnezeu a trimis, cu iertări, un bufon,
ce aleargă cu inima, de istorie s-o lege,
lumina e-n doliu, au aprins un neon,
între două păreri și-un protest, am pierdut un destin, de rege.

Eminescului (I)

Plăpânde versuri, fără suflet, fără de noroc,
din cele fizice, ce și-au pierdut firescul,
nu iei pe ele nici doi bani la iarmaroc,
ne iartă pentru așa prostii, bădie Eminescu.

Ne închinăm fantasmelor eternității,
nu mai avem nici rimă, nici milă pentru grai,
patriotismul a ajuns un ipocrit, paradă a sănătății,
mai stai în stele, pe pământ e beznă, bădie Mihai.

Eminescului (II)

Veronică, dacă aş putea să te ating pe inimă,
aş lua de acolo doar trecerea frumosului poet
şi din poezii aş fura cea de pe urmă rimă,
căci pentru noi el e icoană şi ruga către el sonet.

Melancolie într-o cochilie

Pe alee a murit de plictiseală un șotron,
o minge zace-acoperită de iarbă și un ultim gând de iasomie,
unde-s copiii și glasul lor, râzând fericit pentru cine știe
ce zbor de porumbel sau o pisică căutând pretexte într-o cutie?
Altădată l-ar fi pândit pe Moș Crăciun,
pentru cărți de colorat și o promisiune de bicicletă,
azi calculatoarele trăiesc jocul lor
și e o lipsă stringentă de zâmbete pe planetă.

Nimb la mezat

Bătrân, bolnav, lăsat fără parcela de soartă,
Dumnezeu vinde lumea și sufletul la bucată,
pe la talciocuri, rușinat, de spate adus,
în rai Sfinții s-au obișnuit să trăiască în lux,
cumpără diavolii, profitând de situație,
pe piața păcatelor e veșnic inflație,
ministerul minciunii și al urii lansează rachete,
îngerii sunt exterminați și de pe alte planete,
mulți l-au trădat, motivând prin copii
renunțarea la bine, de dragul celor vii,
o greutate de rană îi ține suflarea de plămâni,
timpul, prieten vechi, i-a construit, pe undeva, un azil de bătrâni.

Precipitații

O rotulă s-a lovit de un ou alb ca varul,
dinăuntru, gălbenușul a tresărit,
pasărea și-a strâns lângă trup cuibul,
pe sub coaja subțire un zbor s-a născut lihnit.
Între crengi și paie, s-a prefăcut că-i era somn,
luptele ploii cu vântul i-au influențat educația,
cerul și-a scuturat, satisfăcut, burdihanul enorm,
printre râsete s-a strecurat, în viață, tentația.

Adio pentru un poem

Ochii albi, adânci, din lemn de pădure
mă strâng între pleoape, gata să fure
o boare căznită, ascunsă-n perdele,
el mă prinde de margini, de suspinele grele,
m-așează sub brațul ce nici nu mă vede,
mă mângâie-absent și poate nu crede
decât în sineala ce picură-n toc,
vis de poezie, patimă prinsă-n joc.

Se-mpiedică-n rimă, aruncă-n clipită
pagina mea tristă, mototolită,
alte foi, vesele, tinere iele
vor găsi pentru el muzică de inele.
De blestem stă să piară un vis neîmplinit,
tristețe în hârtie, elegie otrăvită-n sfârșit.

Alint

De-ai fi crezut că sunt o rază,
ai fi lăsat lumina trează?
De-ai fi gândit că sunt un nor,
ai fi iubit și ploi, și zbor?
De-ai fi știut că sunt doar vânt,
ai mai fi sărutat cuvânt?

Bătrânul și marea

E o tăcere cu colți în întuneric,
pescărușii strigățul l-au adormit,
marea-mbrățișează un ocean himeric,
soarele, din nisip, s-a întors ostenit,

pe mal și-a aruncat, în grabă, ȋtarii,
în valuri se-afundă, neținând cont
de pielea-i goală, ce-ademeneste țânțarii,
înoată fericit, în exil, spre orizont.

Lumina îl prinde din urmă, ușoară,
i se-agață de umeri, îl mângâie blând,
briza, să-i prindă în fapt, se coboară,
marea le-acoperă sărutul, oftând.

Craiul din lună bate, nervos, din picior,
chemând lumina înapoi acasă,
gelos, îi aruncă cuvinte ce dor,
soarele îi promite s-o facă mireasă.

*

De pe mal, pescari cu brațe vânjoase
se lasă în luntri, ca-n miez de amantă,
cămăși de neveste flutură albe, sfioase,
pledând, cu iubire, inimii de bacantă.

Doar în ostrov, moțâind în uitare,
atamanul cu plete de alb înțelept
așteaptă chemarea, din depărtare,
a sirenelor, ce anunță când la palat e banchet.

Atunci se strecoară în iatac, pe furiș,
să-i prindă roșeața în obraji și-n dantele,
de mâini străvezii se lasă desprins
de gânduri și ispite, chiriașe în stele,

îi leagănă apele sufletul hoinar,
îi prind, în căuș de stropi calzi, gâtu-i, fața,
îi sting în palmă cărbunii de jar,
ce inimii-i-aduc, în tăceri, dimineața.

Crezând că, trădat de iubire, a fost dat morții,
tresare când, în treacăt, un val îi șoptește:
„Bătrân vagabond, deschide larg ochii sorții,
ți-s undița și luntrea pline de pește!”

Clipe de gheață

Nu-mi mai pasă
de fracțiile putrezite ale ploii,
nici de gura ei mânioasă!
Nu-mi mai pasă
de rugămințile dispersate-n lumină,
nici de refracția lor ticăloasă!

Nu-mi mai pasă
de literele-mbrățișate-n cuvinte,
nici de tăcerea lor mincinoasă!

Demență

Îmi ia cuvintele ...
am ajuns să dorm lipită de rafturile bibliotecii,
ca să le țin, cu fruntea mea, împreună,
dar mâna nopții alege, la întâmplare,
și ele dispar, sparte în funingine fină,
fără să cunoască curățenia focului,
ci doar răbdarea cărbunelui.

Frazele mele rânjesc știrbe,
bâlcii literelor ascunde, după cortine prăfuite,
măști hidoase.
Fug, fără să scap de lațul ei ...
„De ce mă vrei, singurătate?”

Declin

Când noaptea mi-a pus spaime pe pernă,
când chinul mi-a tras privirea în bernă,
când viața mă recita pe de rost,
tu, cel ce pretinzi, unde-ai fost?

Când timpul m-a zgâriat, fără milă, pe față,
când picioarele m-au lepădat la distanță,
când mâinile amputau fără rost,
tu, cel ce minți, unde-ai fost?

Când oamenii au băut sânge din răni deschise,
spărgând în bucăți carafe de vise,
când plânsu-mi striga, unde-ai fost,
tu, cel ce râzi și nu mai ai rost?

Flămânde de pietre

De ce îmi trag pietrele pașii
în luciul rece și înșelător?
De ce se lasă atrași lașii
în tăcerea granitului invidios pe picior?

Îi fură mersului cadența și glasul,
îi mestecă tremurul, ce glisează pe os,
crispând mușchii tineri, ducând în impasul
de-a iubi o piedică, când te zbați furios.

De ce mă duc unde vor, pe cărare?
De ce mă las mereu ispitit?
Grăunțe de nisip șlefuiesc în uitare
drumul visului meu, împotmolit,

leneșe, tălpile iau sărutul din pietre,
beau, de pe urme, lacrimi de rămas bun,
se lasă în somnul amorțirii încete,
un suflet de piatră, fericiri de nebun.

Dimineți pe pervaz

Nu știu să spun de-i cocoș sau noroc,
dar în zori m-a trezit un fir de busuioc,
a bătut la fereastră, pe deplin enervat,
pe-nserat uitasem să ies la udat.

Grădina moțăia, încă vlăguită,
roua o-adâncise și mai mult în ispită,
stropitoarea visa, trist, să se-adape
din ploi torențiale și șiroaie de ape,

lalelele stăteau cu gura căscată,
să arate lumii pielea deshidratată,
macii ardeau, cu flacăra mică,
din cais mă certa o turturică,

narcise strâmbau din nas, disprețuitoare,
aveau să facă insolație de la atâta soare!

*

Trandafirul ținea, strâns, o picătură-ntre petale
și-și ascuțea spinii, gata de flagelare,
până și privirea prietenosului scaiete
nu mai putea ascunde suferința din sete,

așa c-am lăsat așternutului tihna
și m-am dus să îndrept, în grădină, vina.
De după gard auzii ale vecinului șoapte:
„Nebuna nu doarme în cămașă de noapte!!!”

Fructă-mă

Fructă-mă
nectaru-mă,
pe ram copt
aruncă-mă,
de coji vii
dezbracă-mă,
pe dinți goi
risipă-mă,
gustă-mă,
înfruptă-mă,
până-n sâmburi
mușcă-mă,
lasă-mă
pe ochi frumoși,
să-nchid lacrimi
de zemoși,
ține-mă,
aromă vie,
sub limbă,
o veșnicie.

Germinare

Mă risipesc în boabe de grâu,
vin corbi să se-nfrupte-n pieire,
mă trage, în infernul pământului, râu
de păcate, întinându-mă cu nemurire.

Mi-ascunde țărâna gândul nebun,
vin ploi, uneori, să se mire
de frigul tăcerii fără plămân,
de freamăt încrustat pe neclintire.

Zefirul mi-aduce gust de primăvară,
copilă naivă, cu inima albă,
ce-alintă, în palmă, tristețea amară
și naște speranța în firul de iarbă.

Îngeri căzuți

Îi sărutam urma pașilor, pe cărare,
un șoim își striga disperarea în zare,
muntele își înfipse colții în gleznă,
aruncându-mă ofrandă prăpastiei, în beznă,

m-am prins, îngrozit, de tăișul de stei,
agonia găsisese durerii inelul cu chei,
am strigat-o: „Iubire, apucă-mă de mână!”
pentru o clipă m-a privit, râzând ca o nebună,

credea că mă joc sau, ca de obicei, o păcălesc,
îmi va strivi un deget, „Nu te mai iubesc!”
îmi va susura dulce, împingându-mă-n hău,
apoi își va cere iertare, unui ecou,

tremuram în așteptarea propriei morți,
când m-a prins de coate, eram un scripet pe roți,
mă trăgea cu greu, sacrificată în vrere,
genunchii-mi juliți se-mpotriveau cu putere,

până când prăpastia de chin ne-a desprins,
înghițindu-ne-n adâncul cu suflet deschis.
O țineam strâns în brațe, îi spuneam că-i frumoasă,
poezii presăram, pe sprâncene, pe coapsă,

o sărutam flămând, în vârtej de secrete,
ultimul fior pe pragul morții iminente,
îmi pusesse în brațe munți de fericire,
ne-adânceam în prăpastie, singuri în nemurire.

Ea era ultima mea clipă, unicul, frânt, dor lumesc,
ochii se dăruiau mie, buzele-mi șopteau: „Te iubesc”,
simplu și candid, ultimul azimut,
după care-n neant ne-am născut, ne-am pierdut...

Motanul Dominte pe acoperișul fierbinte

Un motan tărcat s-a urcat, pe furiș,
fără teamă de zbor, sus, pe acoperiș,
era exact așa cum își aducea aminte,
la vederea soarelui se-ncingea fierbinte.

Hotărât să arate că-i din neam viteaz,
pășea rar, pe gheare, păstrând gândul treaz
și înaintând, mândru și-nfoiat,
era decis s-arate cât era de bărbat!

Trei mâțe persane, cu urechi ciulite,
îl urmăreau discret, ușor ademenite
de coada ridicată, ca steagul de război,
privirea îndrăzneată, ce nu da înapoi,

până când a-nceput să sară nervos,
să scuipe-n mustăți, miaunând furios,
din acoperiș, aburi opăriți
îl încolăceau, scoțându-l din minți,

până când, învins și de vlagă stors,
mirosind a ars, și-a dat drumul, jos.
Morala-i la-ndemână, fetițe și băieți:
„Nu vă jucați cu focul, de n-aveți 9 vieți!”

Nu te

În două cuvinte m-au urgisit
cerul, pământul și miezul de schit,
în două cuvinte îndur și mă-ndură
setea de sare din lacrima pură,
în două cuvinte mă răstignește
viața și nu se căiește...

Decepții

Plec pe-nserat, aș mai fi rămas,
dar ți-ai luat cu tine umbra și te-ai retras
din jocul machiavelic al ruletelor rusești,
când dincolo de gloanțe tăcerea o găsești.

Aș mai fi stat de vorbă, mă ceartă un oftat
că-ți tremur iar pe umeri cuvinte cu păcat,
dar caut în silabe un Dumnezeu cu care
să izbăvesc eternitatea de fericiri frugale,

silabe albe care, prinse-n păr, de rugăciuni,
să fie leac de moarte, vâl peste-amărăciuni,
dar Dumnezeul clipelor furate fără rost
își ține răsufierea-ntre sfinți, la adăpost.

Magritte (1)

(Golconda de Rene Magritte, 1953)

Plouă cu bărbați,
bărbați de toate mândriile
se preling dincolo de geam,
luând cu ei fulgerul și stihiiile.

Plouă cu insolențe
abia cuprinse-n picături, ce-și caută Sahara,
se scurg pe urmele lanului de grâu
să se izbăvească de toamna ... amară.

Plouă cu bărbați,
nu le-nțeleg nici ropotul și nici oftatul,
sunt o mocirlă de vorbe pentru ei,
și-atunci îmi pun chenar și-au încheiat citatul.

Magritte (2)

(The son of man, Rene Magritte, 1946)

Vorbește rar, dar când vorbește mă insultă,
râde de lumea mea rujată și ocultă,
chiar și atunci când mă dezmiardă din frumos,
știi că nu poate să mă ia în serios.

El ține cheia de la ușa minții pentru el,
morală nu-l obligă, ca pe mine, să fie fidel,
se laudă eternității cu propria sculptură,
nu-i de mirare că Eva l-a gătit c-un măr în gură.

Crimă cu autor suspendat

Cine să-l fi otrăvit pe ilustrul domn,
nu te puteai baza pe depoziția bătrânului majordom,
acesta băuse de unul singur, pe ascuns, în cramă,
iar sticlele de vin nu reacționau la dramă,
otrava fusese depistată în marmeladă,
bucătăreasa desfăcuse borcanul, fără să vadă,
că sfoara cu care fusese legat de gât
dispăruse, rămăsese o broboadă de hârtie și-atât,
untul fusese bătut de fata în casă,
amprentele ar fi fost tentate să iasă
la lumină, din stratul de grăsime,
ce alte gânduri, negre, s-ar fi pierdut în mulțime?!

Nevasta, prea tânără, ar fi fost tentată un pic,
dar adormise în brațe vânjoase, de ibovnic,
băiatul cel mare semna un contract, pe pământ japonez,
nora, o blondă generoasă, nu știa niciun cuvânt englez
și avea oroare de gemuri și dulcețuri,
cura de slăbire îi furniză alibi și politețuri
din partea detectivului, care părea să găsească
confidența dumneaei gata să deslușească
intrigile și conflictele, care, ca-n orice clan,
motivau răutăți și bârfe, dar de un an
părea că fericirea se instalase din senin,
cine să fi turnat, peste toate, venin?

Fiul cel mic, un politician potent,
fusesse șters definitiv din testament,
suspiciunea plană, bineînțeles, asupra lui,
mintea ăstora umblă mereu hai-hui,
mai ales când e vorba de bani și avere,
orice le menține senzația de putere,
din păcate poliția fu înștiințată, oficial,
că fusesse amendat, conducând ilegal,
peste viteza admisă, o limuzină,
după ce-și abandonase șoferul la stația de benzină,
nedorind martori când, după turnantă,
îl aștepta nerăbdătoare propria amantă.

Bătrânul fusesse singur în birou,
când căzuse, fără suflare, peste stilou,
singurele cuvinte, care rămăseseră pe sugativă,
fuseseră trei: „călcat de mașină”,
probabil bătrânul strecurase în decor
faptul că, din întâmplare, fusesse martor
la altă crimă, așa că, lăsând deoparte divagația,
poliția adânci serios investigația.

Singura care părea să ezite, să pună pe masa un secret,
era o soră medicală care-l avusese drept pacient,
după ce fusesse operat de hernie
și făcuse, pe nepusă masă, o pacoste de alergie
care-l dăduse peste cap pe respectivul domn,
de-ajunsesse să se plângă și să vorbească-n somn,
atunci lămuri că-l ura de moarte
o fostă amantă, căreia îi zădărnicișe o carte,
un rețetar de peltele și jeleuri de fructe,

care ar fi îmbogățit-o și ar fi putut rupe
legătura ce îi convenea ca o mânășă,
fata era o dulceață ea însăși, ca o păpușă,
ar fi pierdut-o, cu siguranță,
și nu era momentul potrivit pentru altă alianță.

Între timp, însă, îl părăsise
pentru un milionar, care îi găsisese
o editură, gata să publice și o biografie
pe banii magnatului, care producea hârtie.
Ghinionul făcuse ca de la o sindrofie
să plece înfierbântată și cu o pneumonie,
și cum realitatea-i departe de-a fi banală,
fu îngrijită de aceeași soră medicală,
care, auzind-o murmurând în somnul agitat,
îi povesti de domnul pe care l-a salvat
pe când, aproape căzut în comă,
îndruga vrute și nevrute, fără nicio noimă.

Poliția ar fi arestat-o, dar povestea-i gata,
a oprit, doar pentru o cafea, îngerul Agatha.

Drumețul

Mi-e noapte, dorm pe vânt, miroase-a ploaie,
pe gânduri numai grijile lasă și roaie,
m-apropii de fereastră, mi-s casă și mi-s horn,
povestea din jăratec mă uită când adorm.

Îl văd venind, bate la ușă-ncetișor:

– Caut un pic de bătrânețe, învață-mă să mor!
M-aleargă viața, să fac bani, dar unde-ajung
nu mă așteaptă nimeni, zorile mă plâng.

– Nu știu formule magice de veșnicie,
nici soarele nu știe când va sfârși mumie,
murim din noi, singuri, chiar când îmbrățișați,
dar de murim și nu iubim vom fi uitați,
doar timpul ne măsoară-n bătrânețe, eu despre iubire
nu știu nimic, dar poate-ajunge să ne înecăm în amintire.

Un dor

Adu-mi o veste până-n drum, la poartă,
m-am săturat de interesul tău pe telefon,
dragostea ta e-o simfonie ce se poartă
pe sub cămașă, pe un trup afon.

Nu-mi mai zâmbi din fericiri contrafăcute,
vreau să îți mângâi suspinul și șchiopătatul din picior,
când gura va grăbi să-ți spună vrute și nevrute
și-ai să roșești, prinzându-mi tremurul de braț, ușor.

Nu-mi mai vorbesc sintaxele de plastic,
vreau de acum cuvinte din lemn de poartă veche,
să te aștept în pragul casei cu vin și năprasnic
să te lovească-n inimă zbuciumul de pereche.

Amintiri în maci

Mă strânge iarba de la subsuori,
țărâna-mi fură visul în culori
și pân' la oase, îmi e dor și îmi e frig,
de șoaptele ce mă căzneau să-ți strig,

dar nu mă mai aud nici munți, nici văi golașe,
pe pântec mi s-au așezat, în nori de fum, orașe
și muncitori întorc lumina-n schimbul trei,
când nasturii de bluză mi-i deschei,

foșnesc zboruri de lilieci pe fuste
și vin gângăanii, tremurând din aripi, să mă guste,
mă plouă cerul și mă scurg sub pietre,
tufe de crini mi se agață-n plete,

se strâng să-mi bea, din suflet, vârcolaci,
sângele-mi fuge-n lume – câmp de maci
și din dorințe mi se alege praf de aur,
purtat de vânt, urcă la cer balaur,

înghite îngeri, cerând din rai, pentru-amândoi,
un strop de vin și-un colț de pâine înapoi,
să-ți înviez pe palme, să mă zidești ulcior,
să locuim săraci și goi în clipa de amor,

să nu știi altă vorbă, să nu ascuți alt glas,
timpul să creadă că doar noi doi i-am rămas.

Pravilă veche

Între petale de garoafă am să-ți scriu
un pește zvârcolind în argint viu
și am să desenez pe tivul zdrențuit,
o literă din graiul aramit,
o șoaptă cu buzele rotunde,
pusă-n ecou, ce nu știe pe unde
își poartă icnitura din plămâni
și vin răspunsuri peste săptămâni.

Pe palme am să cern în ploaie
făină albă, drojdia o să se-nfoaie
și-o să se ia cu mine la arțag,
pe pâine o să coc sărut cu drag
și din picioare am să-ți cânt o poartă
din lemn de trandafir, cu păsări sculptată,
iar zborul, prins la dumneata sub piele,
mi-o zdruncina amarul din nuiele,

cât înconjoară-un rob al bolților grădina
și Dumnezeu îmi caută în păr vina.
Am să semnez, pe cioburi mici de rouă,
iubirea mea cea veche, pe-asta nouă
și de-ai să uiți un gând pe lăcrămioare,

am să te-aștept pe cruce, până-n Postul Mare.

Mă văd

Mă dor înlăuntrurile,
mă rup din vis gândurile,
pun noapte pe față tristețile,
nu mă primesc diminețile.
Mă calcă-n picioare lamentările,
pun sare pe rană toate culorile,
mă uită, murind, disperările,
mă plâng, fără noimă, așteptările.

Balet

Se ridică pe vârfuri, se lasă pe călcâi,
se rotește pe gleznă, vrea să rămâi
cu ochii închiși, să simți pasul ușor,
tremur din pleoape, știe c-o ador,

mă poartă pe degetele fine,
îi simt răsufierea pe tâmple, când mă ține
de mijloc, mă prinde în voaluri,
precum râul se-ntinde și sărută la maluri,

dansăm, ritmul ne crede poeți,
din versuri alegem iambii desueți,
lovește din talgere, ne-mproașcă flori,
îi ridic oboseala, de la subsuori,

îmi șoptește să deschid ochii, să vadă
luminile ce-au lăsat cortina să cadă,
plec după ea, tăcerea e senină,
mi-a tatuat pe suflet, otrava, o balerină
și mor, fără să știu de are antidot
pentru iubirea, fără margini, a unui idiot.

Criză de identitate

Mă mână iapa iadului în dezastru,
soarele s-a tras la față, în albastru,
cerul e-n flăcări, raiul doarme-n scrum,
centaurii pasc amintirea, pe drum,
iarba e albă, lepra minerală
sfârtecă cu țurțuri aurora boreală
și curge pe pământ sânge bolnav de tuse,
din oasele torturii spinări ne sunt impuse,

să le-mbrăcăm cu vremea, ce am lăsat să plece,
minutul ține biciul în pumn și ne petrece
dincolo de moarte, căci nu-i știm înțelesul,
ziua e roșie-n obraji, un tunet i-a șters sensul
și nopțile, ce-au abuzat, în somn, orice culoare,
mă strigă s-adăstăm în universuri călătoare,
dar nu am pașaport, din infinit lipsesc,
nu am nici literă, până nu te gălesc.

Agenți sanitari

Îmi cad ochii pe o scrisoare,
ce ai trimis cu ultimul poștaş,
azi despărțirile vin din calculatoare,
fără mirosul disperării de pripas.

Îmi picură din ochi bucăți de amintiri,
imagini ce țineau stavilă pentru lacrimi,
le-nchid în plicul marilor iubiri,
răpuse sub grea lespede, de patimi.

Sunt orb în mintea mea de-acum și nu mai știu
de pipăi adjectivele sau verbul obosit,
mă trag de fuste lăcuste, în pustiu,
să devoreze ultima fărâmă de suflet chinuit.

Lumea îndărăt

Azi noapte mințile m-au purtat pe un bob de grâu,
un echilibru fragil, din gânduri sunt făcuți ologii,
căutam să m-așez într-o albie de râu,
din inima orașului mă pândeau, gâfâind, orologii.

Îmi era frig de frunza verde și de crusta aurie,
aluviuni cădeau din ploii, să-nnobileze drojdia de mâine,
valuri treceau, nu era loc de prins la mal, în sihăstrie,
visam să mă întorc, de mi-o fi dat, târziu, în veșnicia gustului de pâine.

Nod de eșarfă

Mă întrebi mereu
despre eșarfele mele,
de ce le port ca pe niște coliere,
de ce nu mă despart niciodată de ele ...

Cele cu flori mari și roșii,
care par că abia s-au înfruptat
din polen,
cele cu frunze mici, delicate,
fremătând când le respir
în poem,

eșarfe cu buline colorate, rotunde,
eșarfe vărgate cu răni sângerânde,
profunde,
eșarfe în care își ascund
glasul clopoței,
în care inimi de pluș își atârnă
la urechi, cu emfază, scânteii.

*

Dar vântul? Vântul acela nebun,
care răbufnește de nicăieri
și fură, pe aripi, vlaga din viață,

de vântul acela, ce-ți pierde
gândul de ieri,
nu mă întrebi, nu vrei să știi?

Am să-ți povestesc cum mă rupe-n fâșii ...
Certuri aprige, ale firii,
uneori gelozii,
îl trimit val-vârtej,
prigonind nepăsarea-n câmpii,
atunci mă agăț cu eșarfa
de câte-un copac
și tremurăm amândoi,

icnind în suspin
ne strângem în brațe,
însăimântați
că ar putea să ne smulgă
din rădăcini.
Palele acelea nervoase
ar trebui închise-n ospicii,
să nu mai existe chin
și sacrificii.

*

Ploi ne curg lacrimi pe-obraz
și pe scoarță,
obosiți atârnam
de o clipă de viață,
până la ziua când se va desprinde
de noi, în rafale, iubirea,

când vom fi smulși în bucăți
și ne va semna, indescifrabil,
despărțirea.
Și poate chiar și atunci
mâinile mele, rupte, vor strânge-n eșarfă
frunze și așchii de lemn,
ca o răzvrătire,
ca o răzbunare pe soartă.

O umbră din cer

- Unde sunt toți, de ce-au plecat?
- S-a lăsat frigul, Doamne și a-nnoptat.
- Le-am dat focul, blândețea din lună,
îngeri de noapte, de pază bună ...

- E drept, Doamne, dar ei gândesc
că și tu ai Sfinții, ce te feresc
de diavol, de singurătate,
nu-și imaginează că ți-ar fi frică de moarte.

- Le-am dat minte, copii, sănătate,
iar ei m-au dat, pe rând, la o parte,
spune-mi, am greșit că le-am tot dat?
- Nu, Doamne, le-ai dat pentru că s-au rugat.

- Ție ce nu ți-am dat, de-ai mai rămas un pic?
- Eu, Doamne, nu am așteptat nimic,
dar ai uitat în mine o lumină,
ce face din noapte o zi fără vină

- și arde în candela mâinilor mele,
când ești obosit, te duce, de mână, la stele.

Plângiat, Nichita

Cum ar fi ca într-o dimineață
soarele să se trezească din mare,
să-și șteargă fața de mătasea
de pe pântecul tău,
stropi de foc să te ardă
până adânc, în măruntaie,
moartea să se teamă de
scânteile din lumină,
vremea să-nchidă ochii
și apa să-ți refuze dorul de lacrimi?
Cum ar fi să-i porți durerea
de a naște și de a ucide
într-o singură îmbrățișare?
Te-ai gândit?
Cum ar fi?

Portret de dac

Pentru că nu i-am găsit acasă pe draci,
a trebuit să mă mulțumesc c-un interviu cu daci.
– De câte ori îi cotropeați pe romani?
– În fiecare zi, ne permiteam, aveam bani,
dar ca să economisim fosile, pentru petrol,
îi păruiam la noi, pe tăpșanul gol,
noi am spus primii că drumurile duc la Roma,
ca să-i păcălim pe alții, ce umblau aidoma

cu noi după emancipatele femei romane,
care serveau vinul în togi diafane,
dar se lăsau seduse de filosofi,
nu de noi, importatori timpurii de cartofi.
Păi cine mai avea, ca noi, barză,
când ei abia silabiseau vițel, la amiază?
De viezure nici nu mai vorbim,
doi ochi migdalați, ce apar din senin

și nu-s vicleni, ca cei de pisică,
nouă animalele ne știu de frică!
Neam cu faimă de vajnici bărbați,
lupii ne șuieră-n drapel, suntem frați,
dar purtăm în suflet și gingășie,
pentru femeia care știe să ție,

pe umeri, și casa, și-un snop de copii,
cât suntem plecați în cronici de vitejii

și așteaptă în prag, cu cataplasme
din frunze de varză, ce, ca în basme,
iau durerea din picioare-obosite
și oblojesc burțile noastre lihnite.
Pentru ele furăm albinelor mierea,
să-și pomădeze buzele, pielea,
să bată sub tălpi vinul din strugure,
inima dacului pe-nserat să o tulbure,
să-i ducă în suflet blândețea din oi,
până Zamolxe pregătește-alt război.

Simțuri orfane

Ai vrut să mă rățăcești în întuneric,
să mă absoarbă-n agonie calmul eteric,
ai vrut să uiți, să nu-ți amintești,
că fără verbul meu nu poți să iubești.

M-ai îngropat în grădină, m-ai făcut pământ,
ai înfruntat soarele și-ai făcut legământ,
de mă răsare, de-mi dă chip de floare,
să-mi otrăvești semințele, să mă calci în picioare,

m-ai promis râului, pe pietre de moară,
dacă scoate din mine, fără să te doară,
ciobul de inimă, metamorfozat amintire,
de când blestemul nepăsării te-a spart în iubire.

Iubire de polistiren

Te iubesc pe apucate,
pe nemâncate,
când se mai sparge câte o secundă
din serviciul de ceai,
când dulceața se sinucide
pe fundul paharului cu apă,
de dragul linguriței,
ce-a emigrat sub masă,
în altă casă,
în altă cumplită amiază
pentru iubire,
căldură mare și niciun
gând de gheață.
Te iubesc peticit,
din alte dorințe,
ca o frunză de spanac
spânzurată de dinți,
în poza de maturitate.
Te iubesc falimentar,
buzunare sparte
și covrigi azvârliți, a lehamite,
pe cozi de câini sătui,
în amorțeli de străzi.

Basorelief

Am cârpe în culori, cu etichete
ce mă sfidează, nici nu le-am purtat,
dar de la Shakespeare nu am, din sonete,
niciun cuvânt pe buze emigrat.

Am mese și birouri cu sertare,
secrete-nchise-n chei prinse la gât,
dar dintre bolile comunitare
nu am nici milă, nici silă de urât.

Am stări de nervi și uneori migrene,
fobii de mii de feluri și spaimă de iubit,
trupul flămând de preamăriri eterne
mi-a pus sare pe suflet și l-a înghițit.

Țara mea (habar nu) are

Când vrei să furi o țară
le dai turiștilor de neam apă la moară,
că ce sunt ei, de nu bieți trecători,
cu metastaze de patriotism la subsuori?

Promiți flămânzilor friptură și sarmale,
vacanțelor trei puncte cardinale,
pe-al patrulea-l promiți la tine-acasă,
să doarma liniștiți cât țara e frumoasă,

bolnavilor le vinzi speranță,
și-i dai lui Dumnezeu mai multă importanță,
să fie el ministrul din guvern,
ce preamărește lingura de lemn,

hoșilor le sugerezi că este de furat,
ce dacă când ajung totu-i deja luat!
Cu cât mai multa zarvă și chin la frontiere,
cu atât pe limba-ți fină mai mult lapte și miere,

iar celor care văd în tine chip de fiară
pune-le eticheta de trădător de țară,
doar nu le-ai luat tu plugul și ogorul,
tu ți-ai băgat în buzunar doar viitorul!

Ce știi ei despre ceva ce n-a mai fost,
au televiziuni, gândirea n-are rost,
le dai un os, le-arăți un pic ce pot,
în timp ce-ți treci pe nume țara, cu votul lor cu tot.

De nopți, de vis, de tine

Fugind de tot ce-n mine rănea ruga de seară,
am adormit mimând în brațe-o primăvară,
iar ochii zămisliră din gând, fără să vadă,
un zbor cu vânt prielnic și aripi de zăpadă,

purtam pe mine norii și păsări fără nume,
sorii pășeau cu grijă, să nu ard în tăciune,
mă aștepta drum lung și dinspre nebulosă
un cântec de sirenă plângea să vin acasă,

și tremuram din pântec, și îmi strângeam în dinți
răcnetul sălbatic ce mă scotea din minți,
focul cresta în mine scânteii, vânzând luceferi
mărilor, ce țineau pe umeri zeii teferi

ai vremurilor, când sedus de o efigie,
îți inventam biserici de apă și-o religie.
Gândul la tine destramă visul în fărâme,
sunt expulzat din zbor, lăsat să cad anume

pe gustul tău de dulce, pândit de-al meu, amar,
din primăvară strigă „rămas bun!” solitar
un ultim, iluzoriu preot, atent să nu dea greș,
când binecuvântează din noi flori de cireș.

Căruțele de miazănoapte

Suit pe capră, țiganul cugeta la viață,
învârtind pe deget capete de mustață,
trăitul de pe-o zi pe alta e ca mersul cu căruța,
îți mai plesnește câte-o osie, de-atâta huța-huța,

ete și-acum, un popă voia să-i cumpere hangerul,
cu toc făcut de el, dar țiganca pierduse puradelul
și se-nvârtea nebuna de juru-i împrejur,
să-l prindă pe-ăla micu', dar ăla, fără tur,

nici alte cele, doar o cămășuță stacojie
și-o vestă zdrențuită, mai groasă, de dimie,
alerga, călcând pe frunze verzi, de știr,
când mă-sa încerca să-l ia sub coviltir.

*

Îl prinse strâns de mijloc și-l puse între cârpe,
s-adoarmă, cât îl legăna pe pulpe,
dar năzdrăvanul îi sări din brațe
și se luă după un stol gălăgios de rațe,

țiganul își aprinse molcom o țigară,
mai era vreme până să dea lumina-n seară,
creștea inima-n el, să își vadă băiatul
cum o stârnea pe mă-sa, să-nceapă cu rugatul,

când lângă șanț, când pus sub coviltir,
râdea țiganul, cu mâna la chimir.
Până țiganca, sătulă de-atâta tevatură,
îl prinse între coapse și-i puse țâța-n gură,

țiganul dădu bice calului, care de-atâta așteptat
trase de frâie și se-ntinse la drum, ca un turbat,
copilul adormi cu mă-sa, printre șoapte,
pe buze-i se prelinse un fir blajin, de lapte.

Părerii de marmeladă, fără pâine cu unt

Bărbații stau într-un picior, pe cioburi mici
din lașitatea stelelor fundamentale,
nu au nici foc în vatră, nici prichici
pe care inima să-și lase durerea grea, de șale.

Creierul se sinucide, în griuri, pe bărbii,
sătul să plimbe țanțoș, fără de oglindă,
crediște moarte și aparențe vii,
o lume-n care doar orgoliul se perindă.

Bărbații stau într-un picior pe stâlpii muți
ai cimitirelor ce fac trafic de cuvinte,
ca niște cocostârci luați la bani mărunți
de-o primăvară, care s-a-nvățat minte.

Lipsă de mânie

Mă chinuie o despărțire, de aseară,
ca o durere de măsea cu epoleți,
un colonel fără birou venit să ceară
s-aduc, pentru război, cinci nătăfleți.

Mă chinuie gastrita libertății,
dreptul de-a flămânzi și de-a iubi din nou,
capcane sapă inima împrejurul cetății,
mintea doar ce și-a lustruit medalii de erou.

Am șase primăveri, dormind în cuib cumiști,
nu-s viermi pe frunze, îndată își iau zborul,
am să arunc pe fruntea zilelor fierbinți
găleți de apă, să nu-mi ducă dorul.

Aleg din rafturi o toamnă cu coperti,
din cele cu nori mânioși și ploaie rece,
poate-am să chem, spre seară, îngerii incerți
ai închisorilor prin care durerea se petrece.

Nimfa apelor

Mă chinuiam zile de vară,
cu arșiță și-nsingurare
și mă căinam abia spre seară
brize de sori denigratoare.

Plecam din lumea mea urbană,
fără regret, doar c-un rucsac,
în munți-nălțasem o cabană,
s-o văd pe ea dansând în lac.

Venea în voaluri de tăcere,
goală sub zvon de borangic,
din nori își trimitea himere
luna, s-o-mbrățișeze-un pic.

*

M-ascunde-ursuzul stufăriș,
ce lasă brațele să-i cadă
pe ochii-mi, când privesc furiș
la pielea-i umilind zăpadă.

Nu știu nici azi și nici nu voi
să știu de-i zână sau femeie,
cât suntem lângă cer doar noi,
sunt gol de teamă și idee.

Se-afundă-n negura de ape,
apoi se-avântă către cer,
mă trec fiori, mă prind în șoapte
gândaci și-un liliac stingher.

*

I-aș săruta călcâiul fin
și sânii-obrazniciți de vânt,
de e femeie sau delfin
sunt lavă, febră din pământ.

Cu degete de noapte pline
să-i mângâi trupul și să mor,
să curgă inima din mine
șiroaie, s-o înec, s-o dor.

Dar mai presus de Afrodită
din unde dulci și diafane,
tremură timpul, în clipită
și luna obosită-adoarme.

*

Alerg să-i fur măcar sărutul,
o prind de mână și din zori
în stropi o irosește gândul
c-o pierd, din palmă îmi cresc flori.

Și-n blândul vis al dimineții,
căutători de-odoare-n soare
murind rămânem datori vieții
cu-a inimii înstrăinare,

căci arsă e în nemurire,
sufletul doarme în cenușă,
sărutul ei este iubire
și-nchide după noi o ușă.

De mă-ntrebi...

Îi simt ezitarea și îl țin pe loc:
„Iubitule, pentru tine cu timpul mă joc,
îi scriu o poveste, cu visele tale
și las neuitarea să mă bea din pocale,

îți lasă, dar, ochii în eșarfă, cumiști
și spune-mi, c-o vorbă, ce vrei ori ce simți,
te lasă purtat de dorințele mele,
din vintre de munte până la cer și stele.

Mă lasă, de mână, să-ți port eu zborul,
închide privirea, trage oblonul
și lasă doar ochii din suflet să știe
cuvântul, ce-n taină mi te dă mie”

*

Îl duc printre crengi de reci stalagmite
și tremură frigul din schituri ermite,
se-aprind torțe-n peșteră, aducând povești
la lumină, în umbră mă strigă: „UNDE EȘTI”?

Îi spun despre ape de cobalt, flămânde,
de unghere ce împing soarta noastră în unde,
ne-nfioară un freamăt, leneș, de lilieci,
mă prinde-ntr-un vals fără griji de poteci,

îmi târâi obrazul, obosindu-i pe față,
mă strânge în brațe, îmi fură din viață,
pare că sufletu-mi e prins în complot,
„Alint ori durere, ce să-ți dau?” „TOT”

Îl duc pe un colț de noapte și iarbă,
și foamea din mine îi strânge în salbă
umerii, de sub care zvâcnește nervos
„CE”?, o-ntrebare, dar e de prisos

să-ncerc să-i răspund, nu am cuvinte,
nici voia, nici gândul nu mă mai țin minte,
bătrâneți de copac scârțâie-un leagăn,
ne-avântă spre cer, în clocotul reavăn

din plânsul de nori, mă tulbur de el,
mă agăț ca de rai, cu suspin de inel.
De vrea nemurirea, o smulg de pe stele,
„AM”, mă îngână și-mi arde pe piele
otrava iubirii, ce-n iluzii desparte
dorul de celălalt, curajul de moarte.

Șoapte macerate

Se-adună clipele ca boabele-n ciorchine,
pe coaja dulce se coc arome de la tine,
când râzi de vale, când te-ncrunți la munte,
când strângi în pumn griji și-ntrebări mărunte,

când soarele îți fură pacea din privire
și pune stropi de ploaie, sfidând o fericire.
Am să te beau, ca pe un must, icnind copilărește
la pasul tău ușor, ce-alintă și zâmbește,

ori poate am să ademenesc ispitele ce vin
din așteptarea prăfuită a sticlelor de vin,
să te prelingi în mine, să simt în fierbințeli
cum furi din minte gânduri și îmi dai amețeli,
să ne lăsăm îmbătrâniți de lipsa de voință,
să-mi ceri să-ți fiu și prima și ultima dorință.

Zbor ușor

De ce de vânt?
Mi-am luat avânt
și pe planor
m-am prins de zbor.
De ce să nu depind de sori,
de decolteul de cocori,
de-albastrul cerului deschis
la pagina fără înscris,

de norii din albuș de ou,
de funda muntelui-cadou,
de ce să nu mă trag-o rață,
în urma ei, pe fir de ață,
de ce să zac fără motor,
ca un găscan în rotisor?
Doar vântul știe să aplice
destulă frică pe elice,

cât să o ia la sănătoasa,
să-și caute-n roză mireasa,
de brațe să nu-i mai atârne
vreo cincă furtuni, fete bătrâne,
căci au, drept zestre, și parale,
și patru puncte cardinale!

Plăcințele

Ah, ce ți-aș veni de hac
plăcintă dulce, cu dovleac!
Ți-am pus între fuste mere,
pe gât nușoară și-n tăcere
te-am îndopat cu scortîșoară,
ți-am prins de tiv o cuișoară
și-mpăturindu-te-ntre palme,
ți-am pus pe sâni un rând de salbe

de sâmburi nobili de migdală,
brodând pe bluză, cu migală,
motiv de brazi, din furculiță,
între copturi să ai alțiță
și când te-oi dezveli de crustă,
să-mi strige pulpa: „Ah, mă gustă,
să-mi simți pe limbă tot parfumul!”
„Sunt fermecat”, cum zicea unul
mai bătrân, de la noi din sat,
„da' bagă-ți mințile-n dovleac!”

Cuplu

Urcă-mi dealurile peste munți,
coboară-mă în vale, cu pași mărunți,
calcă pe pietre cu grijă, dar ferm,
ferește-ne de căderea devreme-n infern,
ia-mă în brațe, dacă obosesc,
nu mă lăsa din drum să îți lipsesc,
coboară-mă repede, ca pe-un izvor,
setea s-astâmpăr vântului fără nor,

iar când pietrișul mă va trage la vale,
agață-mă de ierburi, ca să îți fac cale,
pe palme mă trece pragul în hău,
să ne găsească sub numele tău.

La locul meu

Ca din furtună, ca dintr-un fulger,
iubirea mea s-a oprit într-un înger.
S-a zbatut în clipită, a prins-o în pumn,
mi-a făcut cu ochiul, și-a deschis un drum
de la norii de vată pân' la casa de piatră,
unde plânge, în șoaptă, focul din vatră
și vătraiul păzește, ca un soldat,
trosnetul lemnelor, înfumurat.

Ridică piciorul și lovește nervos
revolta de flame ce se lasă pe jos,
sărind în scânteii, de durere și ciudă,
lemnenele strigă, obligate de trudă,
că-i aproape sfârșitul și se tem de cenușă,
mă respir obosită, rezemată de ușă,
ochii rătăcesc, amorțiți, în transă,
mi-e tăcere pe limbă, am ajuns acasă.

Vacanță în nord

Cum o fi vremea pe Steaua Polară,
la agenție nu mai răspunde nimeni la telefon,
o ploua cu dor de toamnă sau e încă vară?
Cel puțin scăpăm de emisiile de carbon...

Deschide portiera gândului meu și urcă,
azi emigrăm pe carul vacanțelor din nord,
iubește-mă în șoaptă, Pământul ne încurcă,
ne face, ca și contraofertă, un atac de cord!

Mă gândesc să-ți pun la gât fularul,
poate ne întâmpină cu ger și urși polari,
iubire, dintre anotimpuri numai tu ai darul
să mă ascunzi de Soare în bârlogul Ursei Mari!

Cazier

Aseară am înghițit luna,
ca pe-o pastilă de paracetamol,
mă chinuia o fierbințeală, îmi era totuna
de mă certam cu noaptea, renunșasem benevol
la dreptul meu de-a-mprumuta lumină,
pentru visele-mi născute oarbe,
poate vreo stea de mână să mă țină,
când binele din lume doarme.

Aseară am înghițit lampa de noapte,
de dimineață soarele mi-a pus la geam
zăbrele din umbre de frunze moarte,
nici bani de cauțiune nu mai am.
Or să mă judece copacii și îndrăgostiții,
martorii lilioci vor declara că-s vinovată,
bazat pe gravitație și superstiții
juriul de licurici va compensa, ca parte vătămată,

pământul, pentru pierdere de soață și de satelit,
probabil voi putrezi în temnița cu mucegaiuri
a umezelii, un gardian de întuneric ce n-a păcătuit,
vor aștepta cu sufletul la gură iaduri,
să recunosc că totul a fost plănuțit.

Poveste cu ustensile

Pentru a evita surprizele neplăcute, folosiți degetarul.
Foarfeca s-a trezit de dimineață
cu buzele strânse și o stare de greață,
venind dinspre mijlocul prins în șurub
și simți tensiunea ridicându-se la cub.

În calendarul de fată nemăritată
putea fi o dată însărcinată,
își strânse în gânduri, îndelungat,
imagini cu junii ce-au fost la tăiat.
O fi fost cordonul de in și bumbac
sau vestonul de brocart, ce-i făcuse pe plac?
Cu siguranță ar fi văzut dacă pe lame,
nelegiuții ar fi lăsat ceva scame!

*

Își aduse aminte de un domn posac,
un tub de carton cu dinții de lac,
ce-o adusese la exasperare,
aderând la suprafețe interioare,
mărturisindu-i că nici hârtia în dungi
nu are picioare atât de lungi.

Înfipt pe-o pernuță, un ac olog
îi dădu, fără plată, sfat de ginecolog:

– Aveți grijă, doamnă și vă feriți
de prea multă caznă și odihniți
mintea și trupul, de tevatură,
dacă v-ați trezit în pântec cu altă făptură!
Și aveți grijă și la dietă,
să fie bogată în produse cu etichetă!

– Mulțumesc, domnule, nu pare veche
rana ce v-a lăsat fără ureche ...

– M-au uitat în cusătură
niște zăpăcite, la ieșirea din tură,
și când m-am trezit, la crăpatul de zori,
copiii din vecini mă-ntrebau de culori:

– Maestre Van Gogh, pentru floarea din soare
folosim ață galbenă, de cum răsare
sau o lăsăm să se-nalțe zglobie
și o brodăm cu cea aurie?

– La câtă răbdare dovediți pe-nserat,
ați fi un tată cu adevărat minunat,
nu știu dacă nu considerați a fi gest pripit,
dar v-aș cere de soț, vă dau timp de gândit
până apare pe lume, micuță,
noua ideologie de forfecuță.

*

După luni de-așteptări și schimb de inele
s-au trezit pe cap cu un set de andrele ...

Dor transparent

Poate alte iubiri ți-au îngenunchiat cu inel,
eu ți-am desenat în jurul sufletului un carusel,
nu are etichetă, nu poate fi lăsat la amanet,
nu pot nici să-l descriu, nu e nimic concret.

Nu poate fi vândut drept bijuterie,
e menționat, în treacăt, între coperți, la librărie,
are nevoie de inimă, pentru curent alternativ
între fiorul minții și pulsul evaziv.

Nu ține cont de modă, nu e nici fotogenic,
ci doar un zbor cu aripi prinse-n lanțuri și un hohot isteric,
un vertij, un sâmbure de închisoare, dincolo de patimi,
o miopie față de sclipiri de diamant, o sete de lacrimi.

Apocanlipsă

Vine prăpădul,
copacii își scriu avertismentele pe geam,
în lume se înfruntă azi blesteme,
nici eu răbdare parcă nu mai am.

– Doamnă, pot să vă iau acoperișul?
mă întrebă un uragan politicos,
am un copil cam nevricos acasă
și nu pot să mă-ntorc fără ceva frumos.

– Luați și candelabrele, dar aveți grijă cu oglinda,
dacă se sparge ne urmăresc ani grei de ghinion,
nah! că a luat-o și pe Matilda,
pisica cu maniere de salon!

– Vă supărați dacă iau eu pălăria?
mă-ntrebă un țigănuș de vânt pribeag,
rămas la urmă, să nu-ncurce vijelia,
pe când nu mai aveam niciun chef de arțag.

*

O ploaie se porni și-nghesuită
între frânturi care sfidează și hoții, și neferii,
cu talgerele iminenței bătându-mi în urechi,
n-am apucat să văd că inima-mi luase foc
și se căzneau să mă salveze pompierii.

A fost prăpăd azinoapte, leșuri cer reanimare în spitale,
am un transplant de primăvară așteptând la rând,
pe sub țărână termite reciclează dezastrul, în furnale,
cuvântul e ușor beteag și ca să vii, am să-ți trimit un gând.

Zânelor din lumea-ntreagă

Ceasurile bat cu regret în asfințit,
florile câmpurilor toate m-au părăsit,
singură calc pe umbra de lună,
șoaptele declină să-mi spună noapte bună.

Tata-mi face semne din balcon, discret:
„Uite ce surpriză, ți-a sosit un pachet!”
Desfac cu grijă panglici de catifea,
pene negre, de struț zgribulesc pe tafta,

din dantele fine, brodate de mână,
o rochie roz ademenește și-ngână
trupul meu ce tresaltă cu bucurie,
uitând de tristeți, ce pândeau să vie.

Pe degete-alunecă, fără sfială,
râuri de mătase, din căptușeală,
o îmbrac fremătând, frumoasa ispită
îmi mângâie pielea, o arde, o-incită,

mă caut în oglindă și inima-mi bate
ca o nebună, întinsă pe spate
o nimfă se rotește în vals de meduze,
pe creștet i se-așează o coroană de frunze

din bogăția luminii de stele,
ce fură respirația și gândurile mele.
Nu știu ce zână, din ce basm, azi viral,
mai trimite Cenușărese ca mine la bal ...

Anunț de matrimoni

Găsește-mi o iubire,
una bătrână, cu timpul căzut
până la glezne și vorba subțire,
cu pantof scâlciat și șiret desfăcut,
ochelari cu lentile crăpate,
cu toiag, să-i țină pe gât oboseala,
o iubire care încă să viseze departe,
dar să-și lase-n căciulă văicăreala.

Găsește-mi o iubire
cam surdă și cu do-ul în fals,
una care să se-mbătoșeze de fericire
doar pentru câțiva pași de vals,
să nu-i pese de pantaloni demodați,
nici de pălării cu borul mare,
una care să uite bumbii luați
pentru inimă, în loc de mâncare.

Găsește-mi o iubire
care să-mi adoarmă pe brațele reci,
când ne-nchinăm de Buna Vestire
și mă confundă cu locul de veci.

Stare de faptă

Nu pot să mai zbor,
mi-am înghițit aripile când s-a anunțat vijelie,
mi se făcuse dintr-o dată dor
să mă ascund în cochilie.
Am să târâi pe picioare de vânt
glasul care fără aripi nici cântec nu mai știe,
în noapte mă pătrund din pământ
niște lăstari, încolțind dintr-un iamb de poezie.

Neștiutele

Mă împiedicam în boabe de nisip,
Morganele se foloseau de orice tertip
să-mi fure din cofă, să ducă departe
stranii picături de singurătate.

Vântul învârtea, pe deget, aer fierbinte,
gândul mă-ntreba dacă te mai țin minte,
coșmaruri invitau noaptele la orgii,
plecam din chipul tău, nu mai voiam să vii...

Dureri îngropam, ilicit, în pustiu,
vulturi pândeau pasul încă viu,
buzele arse adormeau fără vlagă,
tăcerea se semna pe lumea întreagă.

Preumblări

Adună-mă din ape,
m-am irosit în pești,
roagă noaptea să sape
până-n adâncurile neomenești.
Izbăvește-mă de ceață,
de-alergătura arătărilor din nori,
topește-mi așteptările de gheață,
trimite-mi arșițe în sărbători.

Golește-mi strugurii de vin,
poartă-l pe deget, ca inel de mire,
sărută-mi pe la tâmple gustul de pelin,
când praful s-o așterne pe sticle cu iubire.
Pune-mi somn pe rana deschisă,
răsucește infinitul să ne cuprindă,
șoapta ta – o scrisoare trimisă
să-mi întoarcă vești din oglindă.

Iernivore

Ce stare de lene e veșnicia!
O prospețime de-a lăsa
și viața pe a doua zi,
o pieptănare de văzduhuri
pe timp de nenorocire,
o declinare-ndrăgostită, disperând
de nepăsarea mai tânărului „a fi”.
Ce pestilențială putrefacție e soarta!

Delimitarea vieții de
cadențatul timp,
cât El stă tolănit
pe ani-lumină.
Îmi bat pe trup,
de unul singur, cuie
și creștetul, de milă, mi-l înhimp.

Mama

De după ochelari ce mă înfruntă, ridicând pe vârful
o cheltuială de trufie și vedenii de minți tulburi,
mă prinde, drag, de față, privirea luminoasă
ce-ascunde oboseala, să-mi facă loc acasă.

Cârpește o pereche de șosete, ce-au împletită eternitatea-n lână,
legate de picioare, din vremea când zăpada era uitată la dospit
o săptămână,
o rog să le trimită la cimitirul bătrâneților, căci au căznit îndeajuns,
pe tăcute,
în loc i-am cumpărat perechi cu tiv de flori și scame nenăscute.

Mă privește lung, de după gene, circumspectă, frica
că aș putea să o despart de gândul tinereții, de dorul de bunica,
îi sărut mâna și ascund sub un surâs greșeala mea de bine,
tresare, când pricepe și-alungă din ferestre lumina către mine
și turuie povești din timpuri cu păpuși scornite din cocenii de
porumb,
se-nmoaie-n lacrimi calde și sufletul mi-atârnă ca de plumb.

Dor cu dor se face-amor

Când mi-e dor de tine și simt c-o să mor,
de nu-ți văd figura, prășind pe ogor,
îmi ard două palme, mă dezmeticesc,
ca să fiu atentă despre ce vorbesc.

Când mi-e dor de tine, de mă prăpădesc,
deschid cu cheița creier femeiesc,
trag oblonul minții, scurt, din balamale,
pup telepatia gândurilor tale.

Când mi-e dor de tine, dor de aiurez,
mă cobor din lene și analizez
una despărțire, hâdă și urâtă,
ți-ai găsit, probabil, altă zână-tută.

Cronică de bolnav

Mă încercă o gripă,
niște sechele de friguri dintr-o iarnă ce m-a ocolit,
pe spinare mi-a încărunțit o aripă,
respirația s-a prelins într-un hârâit.

Dacă vii, fierbe-mi vin cu nucșoară,
scorțișoara s-o pui la sfârșit,
așteptării îi e frică c-o să doară
nodul de cravată, ca un semn infinit.

Delirează epoleți pe termometru,
adun silabe căzute din cuvânt,
gândurile mi se-nchid în perimetru,
iar pe-o muchie un câine latră flămând.

Mă întorc în somn și las batista
să-ți petreacă fericirea pe peron,
un calmant închide, plictisit, revista,
vând tăcerii iluzii pentr-un foileton.

Păcatul soarelui

Plâng copacii, în rădăcini,
singurătăți fără vecini,
vietăți de țărână, oarbe și surde,
se hrănesc din suspin, doar pământul aude
lacrimi, dictând în întuneric secunde,
febra infernului strigă, când pătrunde
sarea pe rana adâncă, din piept,
a vulcanului nopții, de tăceri înțelept,

adormit pe pat din fulgi de cenușă,
lava pândește de după ușă
clipa durerii, ce rupe zăgazul
din suflet de pământ și-mproașcă obrazul
cerului, ce-a izgonit-o-n răcoare
pe ea, ibovnica fiului-soare.

Plâng copacii, în rădăcini,
singurătăți fără vecini,
frunzele îi părăsesc și îi condamnă
la chin, când aleargă cu vântul în toamnă.
Poate doar fluturi, din iubirea de foc,
să-i sărute pe inimi, să ningă noroc
pe crengi, care scriu pe aer povești
despre lucruri la care nici nu gândești!

Încurcături

Azi cerul s-a rupt de pământ,
orizontul și-a luat catrafusele și a plecat,
pe drum un înger, lăsat de Dumnezeu flămând,
l-a prins din urmă și l-a întrebat
cum mai ajunge el acasă,
că pân' la curcubeu e cale de trei ploii
și o mironosiță cuvioasă
servește ceai, cu azimă și miere de trifoi.

Hotarul și-a azvârlit bagajele în mare,
întors pe dos de nepăsări dumnezeiești:
– Dacă tot te are-n grijă Tata Mare,
roagă-l să-ți pună liftul, să nu te rătăcești!
– Știi că urăște orice privilegiu
și dacă-i cerem, nu ne ia în serios,
de-i amintesc cât mă îmbătrânește un deceniu,
îmi recomandă, plictisit, mersul pe jos.

Azi cerul s-a ridicat pe vârfuri, în balon,
pământul i-a-ntors spatele și s-a culcat,
marea pofteste orizontul în salon,
o sepie i-a scris pe frunte că ăsta-i va fi soțul mult visat.

Tălmaci de vise în culori

Sunt zile când îmi simt urechile verzi,
când le pasc, flămânde, mugete de cirezi,
sunt zile-n care îmi dau foc, în ochi aurii,
când soarele-mi promite, pe gene, vulcani vii,

sunt zile când pielea se picură, albastră,
pe cer mă fugăresc nervi de ploaie buiastră
și zile în care tălpile fluieră roșu, din buze,
și mâini portocalii prind din sunet meduze,

zile în care sânii dau divorț de corset,
se rujează-n oglindă cu nuanțe pal-violet,
sunt zile în care șoldurile țipă în gri,
că dansul le înșeală cât leagănă copii,

sunt zile când din coate mă ceartă gânduri negre,
când sufletu-mprumută un alb ce nu se vede,
și le închide-n șoapte, de noapte indigo,
gura smucită, roză, în pași dulci, de tango.

Congres extraordinar

Sub pretinsele ploi,
norii discută despre
legalizarea curcubeului,
mișcările de aer votează
în unanimitate
pentru schimbări de orice fel,

dar ele sunt lipsite
de statornicie și de rigoare politică,
în fapt, ele completează,
pe coclauri,
starea de anarhie.

Soarele,
care e artizanul impresionismului,
recomandă terapia cu acuarelă
în tratarea migrenelor de pământ.

Cele mai înverșunate
sunt picăturile de apă,
toate operațiile estetice
furnizate de calfele soarelui
sunt pline de factori chimici,
coloranți naturali,
dar nocivi pentru credulitatea
celor cu slăbiciuni în iubire.

Sub pretinsele ploi,
se votează pentru
legalizarea curcubeului.
Urna e în mâinile Domnului.
Hei!
L-a văzut cineva pe Dumnezeu?

Extracție

Mă doare o speranță, adânc, până la rădăcină,
emailul s-a deteriorat după niște tristeți,
lacrimile mi-au cumpărat, cerșind în lumină,
puțină protecție, să trec de dimineți.

Pe la prânz am o programare,
la un dentist care pune plombe folosind strategii
de albire a unor predicții elementare
și, în loc de analgezice, două-trei bucurii.

Dacă e prea târziu și-o să mi-o scoată,
cu tot cu inimă, va trebui să ascund
sub porțelan o eclipsă de soartă
și să evit, c-un zâmbet, orice idee de regret profund.

Nelămuriri

Aproape că îmi plânge-o amintire
din ochii tăi triști, ce mă imită-n gând,
eu, agățată ca de-o răzvrătire
de tot ce nu mi-ai spus despre pământ,

îți cert tăcerea, că m-a crezut prea crudă
pentru verdictul iernii de asprire
a taxelor pe chiciura flămândă
de umbre de copaci și șoapte de iubire.

Când ai plecat, aș mai fi vrut să stai,
e frig fără suspinul tău, în casă,
nici nu mai știu dacă voiai sau nu voiai
să-ți fiu și somn sau numai voaluri de mireasă.

Cai pe tâmples adormiți

Ah, primăvară, dă-mi un murg
ce paște doar jăratec, în amurg,
potcoave de argint, din gura lunii,
să tropotească pe nervii săptămânii,

dă-mi nechezat drăcesc, în miez de noapte,
zăbală pe tăcerea orelor deșarte,
fior pe încăpățânarea gleznelor subțiri,
galop prin nerăbdarea albei răzvrătiri,

căpăstru, să îmi curme visul din zori, sălbatic,
o șa, să îi strunească tumultul singuratic,
oprește-ne doar în fâneața unde-au murit iubiri,
să ne-adăpăm din cazna celor fără' de-amintiri!

Între ploi

În susul aripilor mele
se joacă-n zbor trei rândunele,
în jos, parcă prins de perete,
se zbate-n cețuri un erete,
de gât mi-atârnă, pietre de moară,
doi papagali, un cuc și-o cioară,
vrăbii și mierle, privighetori
și-au făcut cuib la subsuori,

în triluri de canar mă tulbur,
mă ține-n brațe un pui de vultur,
pe umeri duc, chin pământesc,
soarta neamului păsăresc,
căci Noe a salvat, reper,
doar pasul, zborul l-a uitat pe cer.

Suspinul tău

Îmi scrii că ți-e somnul cuminte,
că lumea nu-și mai aduce aminte
de versul meu cu gust de măr,
de șoapte, ce-ți prindeam în păr.

Îmi scrii că ziua ți-e ușoară,
fără furtuni de călimară,
c-amurgul patimilor grele
e rod al nopții minții mele.

Îmi scrii că porți de dimineață,
în pântec, sâmbure de viață,
c-ai ars în rugi, la lumânare,
veninul lacrimii amare.

Dar eu te văd pândind la geam
chemarea gândului viclean,
când foamei mele îi frământă
pâine de șes și-n vis îmi cântă.

Tempora... tandem...

„Unde te duci?”
îl întreb,
„Ce neliniști îmi porți pe picioare?”

Își nenumără pașii,
unul în fața celuiilalt,
unul în spatele celuiilalt ...

„Pe unde mă porți?”
îl întreb,
„Ce fericire îmi trezești la picioare?”

Își deobosește pașii,
unul în fața celuiilalt,
unul în spatele celuiilalt ...

„Unde ai alungat timpul?”
îl întreb
și mă las să-i mor în brațe.

Își nenumără bătăile inimii,
una în fața celeilalte,
una în spatele celeilalte ...

Ruptura

Eram săraci, ne spălau, pe rând, niște ploii
și iarba ne usca, scrâșnind din dinți timidă,
o ceață ne-ascundea, când eram goi,
când flămânzeam ne înfrupta cu măr din rai un suflet deomidă
și respirația ne era dată pe frânturi,
goleam din inimă tot sângele, în vene,
un singur gând ne-acoperea cu pături,
din haos ne privea, plângând, o lene.

Când ai plecat n-aveam nimic de împărțit,
mi-ai luat o mână și de pe trup sărutul,
ploile în deșert m-au izgonit,
doar luna-mi mai dă vești, cu împrumutul.

Vara

Seceră timpul grâu între noi,
o arșiță ce nu a refuzat să vie,
boabele se macină în amândoi,
în suflet coace pâinea o crustă aurie.

Mă pui pe masă, te ascund sub un ștergar,
un înger ne aduce pește și toarnă-n carafă vin,
până când Dumnezeu, sătul și-un pic murdar,
venit de la ogor, va dezlega o ploaie din senin.

Eschivă

În a 7-a zi, El s-a oprit,
nu ca să se odihnească,
ci ca să înțeleagă
cum de în întregul ăsta perfect,
s-a putut strecura o greșeală ...

El era singurul,
El nu avea puțință de eroare,
era vina Creației,
Creația trebuia
să-și recunoască greșeala
și să se căiască,
să ceară iertare!

Nu ar fi fost decât
autoexigență de detaliu,
dacă nu s-ar fi oprit,
dar timpul s-a simțit pedepsit
și din clipa aceea
orgoliul dumnezeiesc
a devenit o boală transmisibilă,
între cer și pământ,
între sublim și cenzură.

Între cele două părți
s-au semnat preținse declarații
de respect și afecțiune,
a trebuit inventat dracul,
pentru ca realitatea
să nu eternizeze în ridicol,
din lipsă de haz.

Tăcutele

Iubirile nu pier
în picături de cer,
aripi fără trup,
îngeri de văzduh.

De-ar fi de țărână,
ar ține-o săptămână,
din apă sau foc,
s-ar spulbera pe loc,
de flori dacă ar fi,
toamna le-ar ofli,
de-ar rodi în livezi,
ar muri sub zăpezi,
făpturi poate de-ar fi,
timpul le-ar ticăi.

Iubirile nu pier
în picături de cer,
pe zi le e senin,
în noapte dorm în chin,
norii le ascund
de suferință-n gând,
le ține Dumnezeu
pe deget când li-e greu,
când râd de fericire,

le-mbracă-n amintire
fotografi de suflet,
artizani de sunet
și, dintre poeți,
cei petrecăreți,
iubirii îi stă bine
în jale și suspine.

Ultima șoaptă

A rămas în urmă
o lacrimă, la colțul ochiului,
o persistență de durere sărată,
un mausoleu pentru stârvul stoicului.

De pe creștetul unei amintiri,
ce mi-a fost cândva bunică,
trag de colț o basma, strâns, în pumn,
o chilie de ațe, pentru lacrima pustnică.

A plecat cea din urmă,
o lacrimă ce mai aveam de ispășit,
dintre toate morțile lumii,
o blestem pe cea din iubit.

A fost Cuvântul

Îmblânzește pentru a doua oară cuvintele,
obligă-le să-mi spună că mă iubesc,
s-au veștejit pe rafturi jurămintele,
de punctul de sfârșit de noimă mă lipsesc!

De-ale lui martie

Plâng streșinile dis de dimineață,
soarele-și deșiră papiotele de ață,
niște mucoase de păpădii învață alfabetul,
o vrăbie-și tratează cu mălai diabetul,

pe ramuri, copii în scutece verzi
încă dorm, spre ușurarea întregii livezi,
vântul, exasperat, stoarce din nori băutură,
primăvara-l acuză c-o ține cu burta la gură.

Contract cu iarna

Un roi de muște albe se-aleargă-n așteptare
sub lampa de la poartă, mă lepăd de visare,
suflete mici aduc din ceruri vești,
iarna îmi cere drept de autor pentru povești,

de nu, mă amenință cu ger și promoroacă,
și-un frig în oase de-o să-mi lase mintea seacă,
îi pun în brațe clinchete de ghiocei
și-o păcălesc că sunt bănuții ei.

Drumeț

De unde vin potecile cu soare,
din ce șotron, din ce invenție de culoare
ce sparge-n zori lumina în baloane de săpun
și-ascunde ochii sufletului sub șevalete de păun?

Pe unde trec potecile cu vânt,
de ce-și răstălmăcesc mirarea în cuvânt,
ce pași le poartă spre răspunsuri obligate
să-mpartă custodia orelor pân' la maturitate?

Unde se duc potecile cu lună,
de ce se lasă luate prizoniere-n noapte bună,
pe unde-mi rătăcesc gândurile obosite,
sub ce tăcere zac ale-ntrebărilor oseminte?

Intermezzo

Ce amăgiri mă trag de mână în dorință,
ce infractori ai inimii mă răpesc din zi,
ce zeu mă sapă și plantează-n mintea mea sămânță,
în ce buchet de flori mă voi trezi?

Ce noapte-mi siluiește fotonii dragi privirii,
de ce înfrupt petalele din tot ce-i omenesc?
Pribegii timpului îmi bat la porți și nemuririi
îi sunt datoare chiria pe-o secundă și plătesc...

Tristețile

Atârnă de ochi, trag obloane pe gânduri,
rup din carnea privirii, ca o ciumă de vulturi,
zgârie pietriș pe pielea flămândă și sapă
albi adânci, ce strigă în noapte: „Vrem apă! Vrem apă!”

Iau culorile și le închid în lăzi de zestre,
ne lasă doar mâini de cărbune și o chemare de desene rupestre
de pe pereții inimii, o cavernă ținută de piatra vieții mai mult de milă,
în care iubirea și-ascunde timpul osos, descărnat și plecăciunea umilă.

Știe cineva cât de orgolioasă e lumina după despărțirea de amurg,
cum refuză să se întoarcă în zâmbet, legându-și destinul de un demiurg?
Ce să faci cu atâtea valuri de întuneric pe pernă,
cui să scrii că te retragi din perfecțiunea eternă?

Cuprins

I.D.: Poezia Lilianeii Widocks sau a doua îmlânzire a cuvintelor	5
Criză de pământ.....	7
Umbre de gânduri pe Nil.....	8
Asceză	9
Bătăi la uşă.....	10
Copilării.....	11
De-ale noptii	12
E frig şi-n cartea de istorie	13
Eminescului (I).....	14
Eminescului (II).....	15
Melancolie într-o cochilie	16
Nimb la mezat.....	17
Precipitaţii	18
Adio pentru un poem	19
Alint.....	20
Bătrânul şi marea.....	21
Clipe de gheaţă.....	23
Demenţă	24
Declin	25
Flămânde de pietre	26
Dimineţi pe pervaz.....	27
Fructă-mă	29
Germinare	30
Îngeri căzuţi.....	31
Motanul Dominte pe acoperişul fierbinte.....	33
Nu te.....	34

Decepții.....	35
Magritte (1)	36
Magritte (2)	37
Crimă cu autor suspendat	38
Drumețul	41
Un dor	42
Amintiri în maci.....	43
Pravilă veche	44
Mă văd.....	45
Balet.....	46
Criză de identitate	47
Agenți sanitari.....	48
Lumea îndărăt	49
Nod de eșarfă	50
O umbră din cer	53
Plângiat, Nichita	54
Portret de dac.....	55
Simțuri orfane	57
Iubire de polistiren	58
Basorelief	59
Țara mea (habar nu) are	60
De nopți, de vis, de tine	62
Căruțele de miazănoapte	63
Părerii de marmeladă, fără pâine cu unt	65
Lipsă de mânie	66
Nimfa apelor	67
De mă-ntrebi	70
Șoapte macerate	72
Zbor ușor	73
Plăcințele.....	74
Cuplu.....	75
La locul meu.....	76
Vacanță în nord.....	77
Cazier	78
Poveste cu ustensile.....	79

Dor transparent	81
Apocanlipsă.....	82
Zânelor din lumea-ntreagă.....	84
Anunț de matrimoniu.....	86
Stare de faptă.....	87
Neștiutele.....	88
Preumblări.....	89
Iernivore	90
Mama	91
Dor cu dor se face-amor.....	92
Cronică de bolnav	93
Păcatul soarelui.....	94
Încurcături.....	95
Tălmaci de vise în culori.....	96
Congres extraordinar	97
Extracție.....	99
Nelămuriri	100
Cai pe tâmple adormiți.....	101
Între ploi	102
Suspinul tău.....	103
Tempora... tandem... ..	104
Ruptura	105
Vara	106
Eschivă	107
Tăcutele.....	109
Ultima șoaptă.....	111
A fost Cuvântul.....	112
De-ale lui martie.....	113
Contract cu iarna.....	114
Drumeț.....	115
Intermezzo.....	116
Tristețile.....	117